

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLEK, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk 15 centiemen.

Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 25 MEI.

Provinciale kiezingen.

Wij verzoeken de heeren kiezers van het kanton Tongeren de volgende namen op hun stembriefje te schrijven :

JOSEPH JAMINÉ, uitgaande lid.
HYACINTHE DE BELLEFROID, id.
Graaf ARTHUR DE GRUNNE, id.
ALPHONSE SLEGERS, id.

Het getal der provinciale kiezers is sedert het invoeren der nieuwe wet zoo aanzienlijk vergroot, dat het aan de kandidaten onmogelijk geworden is zich bij elken kiezer in het bijzonder aan te bieden. In den naam onzer vier kandidaten komen wij alle kiezers verzoeken zich aanstaanden maandag naar de kiezing te begeven. Tot heelen hebben zich wel is waar geene liberale kandidaten aangeboden om de herkiezing der afgaande leden te bestrijden; doch de katholieken zouden groot ongelijk hebben van zich op de onthouding onzer tegenstrevers te betrouwen. De liberalen die voor geene politieke vlegelarij beschaamd zijn, hebben ons maar al te dikwijls getoond dat men op hun woord geenen staat kan maken, en meermaals is het gebeurd dat zij den laatsten dag met den eenen of den anderen kandidaat voor de gordijn kwamen die, dank aan de onthouding der katholieken, gekozen werd.

Wij doen dus nog eens een oproep aan de heeren kiezers en verzoeken hen toekomende maandag hunne stemmen te komen geven aan MM. Jos. Jaminé, H. de Bellefroid, graaf de Grunne en A. Slegers, uitredende leden.

Eenige aanbevelingen voor de kiezers

De kiezers der stad Tongeren zullen zich toekomende maandag om 9 uren vergaderen in de verhoorzaal van het tribunaal. De kiezers der andere gemeenten des kantons zullen bijeen komen in de groote zaal van het stadhuis.

De heeren kiezers zullen de volgende bepalingen der wet niet uit het oog verliezen. De stembriefjes moeten met zwarten inkt geschreven, geautografeerd of gelithografeerd zijn, op het gezegeld papier geleverd door het gouvernement en aan den kant tegenovergesteld aan den zegel.

Op de stembriefjes moet men niets schrijven dan de aanduidingen die volstrekt noodig zijn en die door de wet bepaald zijn, te weten :

de familienaam, de voornamen en het bedrijf. De aanduiding van uitgaande lid mag er bijgevoegd worden. De naam der vrouw mag achter dien van den man geplaatst worden. De familienaam zonder voornaam of bedrijf, is eene voldoende aanduiding, indien er in de electorale omschrijving geene andere kandidaat is, als dusdanig gekend, die denzelfden naam draagt.

De woonplaats der kandidaten moet niet aangeduid worden. Men moet zorg hebben van op de stembriefjes niet meer namen te brengen dan er kandidaten te kiezen zijn. Dit zou voldoende zijn om het stembriefje te doen vernietigen. Ook moet men zorgvuldig vermijden alle teekens, uitschrabbingen of uitdrukkingen in staat om het geheim der stemming te breken; al deze bijvoegingen zijn door de wet verboden.

Het stembriefje moet in vieren geplooid zijn, derwijze dat het een vierkant vormt, en dat de zegel zich aan den buitenkant bevindt.

Een kiesbriefje geschreven op de wijze als hierachter is aangeduid, voldoet aan alle eischen der wet :

JOSEPH JAMINÉ, uitgaande lid.
HYACINTHE DE BELLEFROID, id.
Graaf ARTHUR DE GRUNNE, id.
ALPHONSE SLEGERS, id.

Onze kandidaten.

Wij achten het onnoodig nog terug te komen op onze kandidaten; de algemeene voldoening waarmede de namen der heeren Jaminé, de Bellefroid, de Grunne en Slegers zoo in de stad als in de buitengemeenten onthaald geweest zijn is het klaarste bewijs dat de *katholieke Vereeniging* geenen beteren keus kon doen.

Onze liberale tegenstrevers zijn zelfs zoo innig overtuigd van hunne onmacht om de herkiezing van eenen enkelen onzer kandidaten te beletten, dat zij zelfs niet durven pogen om met liberale kandidaten voor den dag te komen.

Daar staan zij nu te koekelooien, die groote en dappere lawijtmakers, die het geheel jaar lang zoo veel muils hebben. Verleden zaterdag nog was de *Vedette* op haren klapstoel. Gij moest eens hooren hoe zij wist uit te vallen tegen de katholieke kandidaten in alle kantons van Limburg. Tongeren, Bilsen, Hasselt, St-Truiden, Sichen, Maeseyck, alles kreeg zijne beurt. Geen enkele katholieke kandidaat vond vergiffenis voor de hoogsprekende en invloedrijke *Vedette*.

ezel, om het er af te nemen. Peinzend en in gedachte verdiept zag hij het aan.

« O, Aurelia, » zuchtte hij, wanneer zal ik u terug zien? Gij zijt verre verwijderd, geen tijding komt er van u tot mij, ik heb niets meer dat mij aan den schoonen tijd van ons te zamen zijn herinnert, niets dan uwe beelden; en ook dit moet ik nu ontbeiden en ontwijden, ook dit moet nu tot andere doeleinden dienen. Toen ik u schilderde, toen ik u verzocht u zoo, in die stelling met uw boek in de hand, zoals ik u het eerst gezien had, te mogen afbeelden, dacht ik niet, dat dit geschilderde beeld en dit geschilderde boek mij nog tot het bereiken van andere doeleinden zouden kunnen dienstig zijn. Aurelia vergeeft het mij, dat ik misbruik maak, van uw portret? »

Zoo verdiept was hij in zijne aanschouwing, dat hij het niet bemerkte, hoe achter hem de deur zachtjes was opengegaan, en hoe er een jongman was binnengetreten. Een oogenblik bleef deze aan de deur staan, en beschouwde met eenen blik vol verbazing den schilder; vervolgens liep hij baastig op hem toe.

— Vergeef mij, Ernst, riep hij lachend, ik stoor u naar het schijnt in uwe gedachten.

Ernst sprong op, en reikte den jongen man vriendelijk de hand.

— Juist, Edouard, zeide hij zuchtend, ik heb dit beeld geschilderd in de dagen van mijn geluk en nu komt de politiek in het spel en rukt het uit zijne reine en heerlijke sfeer in de ruwe werkelijkheid. Gij weet toch, waartoe dit beeld thans dienen moet? »

— Ja wel, tot het voeren eener openlijke korrespondentie, zeide Edouard lachend. Ik moet erkennen, het was eene gelukkige vinding.

— De nood drong er mij toe, zuchtte Ernst, de schouders ophalend. Men slaat ons dag en nacht gade, de spionnen van den koning maken

Maar, iets heel aardigs. Toen de *Vedette* de katholieke kandidaten langs alle kanten aangerand had, toen moest men natuurlijk verwachten dat zij aan de kiezers andere kandidaten zou voorstellen die beter dan de katholieken de belangen der provincie zouden waar nemen. Niets te doen; de *Vedette* zwijgt eensklaps stil en de arme liberale lezer verneemt dat de liberalen noch te Tongeren, noch te St-Truiden, noch ergens anders eenen liberalen kandidaat in het perk durven zetten. Nog erger, Hasselt, waar vroeger niets anders dan liberalen gekozen werden, Hasselt telde nog een enkel liberaal lid onder zijne provinciale raadsleden, te weten M. den notaris Bamps. Niet alleen durven de liberalen van Hasselt de katholieke kandidaten niet bestrijden, maar de liberale heer Bamps ziet af van zijn mandaat. Hij verlangt niet meer gekozen te worden. Idem te St-Truiden waar de laatste liberale kandidaat voorzichtig de plaat poetst.

Waarachtig, als men die mannen in hunne gazetten hoort spreken, dan zou men zeggen dat de geheele wereld hun toebehoort; maar als het er op aankomt om zich aan het vonnis der kiezers te onderwerpen, dan is er geen enkele met honderd pond kaarsen te vinden.

Onze tongersche liberalen zijn geene vijanden van den godsdienst! Neen, neen. Zij gaan immers zondags naar de mis.

Met dien praat verleidt men den onnoozelen man.

Maar wat men hem niet vertelt dat is dat die zelfde liberalen, zoohaast de mis uit is, gaan samenpannen met de gezworene vijanden der Kerk om het godsdienstig onderwijs uit onze scholen te sluiten en om onzen kerkhof aan zijne godsdienstige bestemming te onttrekken.

Goede eenvoudige menschen die de inzichten onzer liberalen niet begrijpt, geeft u de moeite om van tijd tot tijd de *Vedette* te lezen. De *Vedette* is het orgaan onzer liberalen; zij ondersteunen dat blad en de *Vedette* spreekt in hunnen naam.

Over eenigen tijd braakte de *Vedette* de volgende bedreiging uit: « *De vrijheid der Kerk zal verbrijzeld worden en de Kerk zelve zal verdwijnen.* »

Verleden zaterdag gaf de *Vedette* even duidelijk hare gevoelens in zake van godsdienst te kennen.

Men weet dat de *Internationale* alles in het werk stelt om den armen tegen den rijken op te hitsen, terwijl de godsdienst onophoudend aan den werkman voorhoudt zijn lot geduldig

te verdragen om na dit leven eene eeuwige belooning te ontvangen.

Wilt gij nu weten wat het toekomstend leven in de ogen der *Vedette* is? Een bedriegelijk spiegelbeeld (*un mirage trompeur*) waarmede men het volk misleidt.

Ziehier letterlijk hoe de *Vedette* zich uitdrukt:

« De *Internationale*, zegt men, spoort onze werkende klassen aan tot den opstand, met hun onophoudelijk bedriegelijke spiegelbeelden te toonen van een wereldsch paradijs; gij, katholieken, gij vereenigt uwe pogingen om onze werkende klassen voor te bereiden tot een leven van onderwerping en getaltheid, met hun bedriegelijke spiegelbeelden te toonen, die wel degene der *Internationale* waard zijn. Wie van u beiden is het plichtigste? »

Kiezers, overweegt deze regelen. De *Vedette* die aldus spreekt is de tolk van degenen die zich binnen eenige weken bij u zullen aanbieden om uwe stemmen te bekomen voor den gemeente raad.

Tongeren, Antwerpen en Brussel.

De Geuzen en de liberalen van Antwerpen hebben weer de beest gejaagd den 20 dezer maand in eene meeting die te Antwerpen gehouden werd ter gelegenheid der provinciale kiezingen.

De zaal waar de kiezers vergaderd waren is door eene bende onluststokers overrompeld geworden die natuurlijk daar de zaken der liberalen kwamen doen. De burgers die op dien meeting vergaderd waren, ofenden daar een recht uit hetwelk door de Constitutie aan alle Belgen wordt toegekend. Na de onlusten in november 1871 te Brussel veroorzaakt door de liberalen, na de wanordens in februari opgestookt tegen den graaf de Chambord, ziet men heden de liberale partij alweer de wanorde stichten om vrije burgers te beletten het recht van vereeniging te genieten.

Aan die goede kiezers die nog genegen zouden zijn om hunne stem aan een liberalen kandidaat te geven zullen wij vragen hoe het komt dat men nooit geene oproermakers vindt onder de katholieken? Deze hebben nogtans de lange en loodzware onderdrukking der liberalen doorgestaan met al het geduld dat de eerbied onzer instellingen hun voorschreef.

Maar nauwelijks zijn de katholieken terug aan het ministerie, of de eeuwige vijanden van rust en orde, die zich liberalen noemen, beginnen weer wanorde te stichten.

Wie is het die in november opstand in de straten van Brussel maakte? De liberalen.

Wie is het die in februari de onlusten van Antwerpen stookte en den vreedzamen graaf de Chambord uit de stad verdreef? De liberalen.

Wie is het die gisteren inval deed in den meeting van Antwerpen en die de burgers

DE SAMENZWERING.

Historische novelle naar het Hoogduitsch.

(Vervolg.)

Deze schilderij scheen de eenige vreugde van den schilder te zijn; hij was er zoo aan gehecht dat hij ze behoeft en bewaakte als zijn kostbaarste schat, die zelfs in de zalen der tentoonstelling niet veilig was. Het gebouw was gelijk meest allen in dien tijd, zonder bechten grondslag, licht en dicht van hout opgetrokken; het was slechts berekend voor een korten tijd, en daarom met weinig zorg gebouwd. De dunne houten beschotten waren aan de binnenzijden met het prachtigste doek overtrokken; smaakvolle draperien van gaas en borduurwerk bedekten de zolderingen; schoone bondgekleurde tapijten waren over den ruwen vloer uitgespreid. Maar dit hout, deze tapijten en draperien maakten den schilder Ernst angstig; er kon een onweer op komen; de bliksem kon gedurende den nacht het gebouw in brand steken, en, eer er aan hulp te denken viel, zou het in vlam staan, zou het onmogelijk zijn de schilderijen voor het vernielende vuur te beschermen. Dat was de reden, waarom de schilder aan het bestuur der tentoonstelling het verzoek richtte, dat het hem vergund zou worden, om zijne schilderijen iederen nacht onder zijne eigene hoede te nemen en ze iederen dag, des morgens weder naar zijne plaats terug te brengen. Het bestuur, alhoewel het met den angst van den schilder spottte, had hem toch zijn verzoek toegestaan, en dagelijks bracht Ernst des morgens zijn portret naar het gebouw, en dagelijks ontrukte hij het des avonds aan de plaats, om het in zijne eigenestille eenzame woning te bewaken.

Ook nu zou het portret zijne gewone reis wederom aanvaarden, en Ernst naderde zijn

het ons onmogelijk onze bijeenkomsten te houden; wij hebben dus een ander middel moeten zoeken, om elkander onze tijdingen mede te deelen, en het beeld van Aurelia is voor ons allen het geheime nieuwsblad, dat ons op de hoogte houdt van alles, wat er geschiedt. Ik breng het iederen dag op de tentoonstelling, en de vrienden weten, dat op dit boek, hetwelk Aurelia in handen houdt, iederen dag nieuwe berichten staan opgeteekend in cijfers, welke wij alleen verstaan en lezen kunnen.

— Ja, verstaat gij ons den sleutel tot die cijfers hebt gegeven, zeide zijn vriend. Met behulp van dien sleutel lees ik heden in het boek uwer bruid zeer belangrijke en gewichtige tijdingen, die al onze bondgenooten voorzerker ten eerste zullen treffen. Maar niet uit nieuwsgierigheid, niet om vroeger dan de anderen deze tijdingen te vernemen, ben ik hier gekomen. Voorerst toch kom ik, om u te waarschuwen, heste vriend. Ik heb gisteren, terwijl de vrienden voor uw portret stonden, veel gehoord, en veel opgemerkt, en ik zeg u: gij moet op uwe hoede zijn! Ik stond bij de deur, toen gij gisteren met uwe schilderij binnenkwaamt. Vlak voor mij stonden twee geheime agenten van generaal Allix, en zoodra zij u zagen, fluisterden zij elkander toe: « Dat is hij! Laten wij hem in het oog houden! » En zij volgden u inderdaad overal; zij waakten over alles wat gij deed en sprak, en onder den schijn van uwe schilderij te bewonderen, bleven zij er bijna den geheelen dag voor stilstaan. Ik zeg u, zij hebben argwaan opgevat, en de speurhoud met geheel zijne hende mistrouwt u en uwe beeltenis. Wees dus voorzichtig, vriendlieft, broeg u zelve en onze heilige zaak niet in gevaar!

— Gij hebt gelijk, riep Ernst, wij moeten onze voorzichtigheid verdubbelen, want wij mogen ons thans niet tot werkeloosheid laten

veroordeelen, wij mogen thans ons de banden niet laten vastbinden, thans, nu het uur der beslissing nadert. Gij hebt het gewichtige nieuws gelezen, hetwelk nu door middel van het boek aan de vrienden wordt medegedeeld, gij ziet het weldra is de tijd om te handelen voor ons aangebroken, weldra is het beslissend oogenblik daar. Tot zoolang moeten wij voorzichtig en op onze hoede zijn!

— Ja, voorzichtig en op onze hoede! Om u daarna te herinneren ben ik herwaarts gekomen, maar ik heb nog een ander reden, waarom ik mij tot u begeven heb. Ik zend zoo aanstonds een vertrouwen dienaar naar den keurvorst. Hij gaat voorbij het landgoed van generaal von Werbern, en neemt zijnen weg vlak langs de villa, waarin Aurelia woont. Hebt gij soms boodschappen voor hem? kan hij niet een brief voor u bezorgen? Hij is te vertrouwen; ik sta borg voor hem.

— Heerlijk! riep Ernst in verrukking uit. Reeds sedert gisteren ligt er een brief aan haar gereed, het ontbrak mij slechts aan een veiligen bode, en ik neem dus uw aanbod met blijdschap aan. Hier is de brief. Geef hem aan uwen dienaar, maar prent hem goed in het geheugen, dat hij den brief aan niemand dan Aurelia zelve mag afgeven.

— O, wees gerust, vriend, zeide Edouard glimlachend, het is niet mijn eerste brief, dien mijn bediende te bezorgen heeft, ik heb er voor gezorgd, dat hij eenige vaardigheid in dat opzicht zou verkrijgen. Uwe bruid zal den brief ongeschonden ontvangen, en niemand anders zal lezen, wat hij bevat.

Ernst schudde treurig met het hoofd.

— Zij zal er niet veel in vinden, zeide hij. De tijd is te kostbaar en te ernstig, dan dat men aan de zaken van het hart de voorkeur zou mogen geven. Wij verstaan elkander, en wij